

Arrest

nr. 154 708 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Russisch-Wit-Russische origine te zijn. U bent geboren in Krasnodar (voormalige Sovjetunie) en woonde in de stad Luhansk (Oekraïne).

Begin 2014 bent u in Kiev in het kader van uw meubelzaak/schrijnwerkerij. U ziet daar de Maidanbetogingen en staat aan hun kant. U neemt evenwel zelf niet deel aan de manifestaties. U keert naar Luhansk terug waar u vandaan komt en vertelt daar in uw kennissenkring wat u in Kiev gezien heeft. U maakt hen ook bekend dat u sympathie heeft voor de eisen van de Maidanbeweging.

Op 9 februari 2014 wordt u aan uw appartement in elkaar geslagen. 's Anderendaags gaat u naar het ziekenhuis waar de dokter zegt dat u een operatie aan uw neus moet ondergaan. U gaat evenwel eerst

naar de politie langs om een klacht tegen onbekenden in te dienen. De dag nadien volgt de operatie aan uw neus. Terwijl u in het ziekenhuis bent, vraagt u zich af wie er achter de aanval zou kunnen zitten. U vermoedt dat het één van uw kennissen is die zich eerder al negatief had uitgelaten over wat er op Maidan gebeurde.

Eens u vrijkomt uit het ziekenhuis, wordt u door de bewuste vriend herhaaldelijk benaderd omdat hij wil dat u deel gaat uitmaken van een bende die hij wil oprichten als reactie op Maidan. Deze man heeft connecties in het criminele milieu. U weigert dit. Daarop wordt u door hem meermaals bedreigd. Op een bepaald moment zegt u hem dat u naar Kiev vertrekt om geld te halen. 's Anderendaags, op 26 juni 2014, vertrekt u ook effectief naar Kiev maar u zal niet meer terugkeren naar Luhansk. In werkelijkheid bereidt u uw vertrek voor: in Kiev regelt u een visum voor België en handelt een aantal zaken voor uw bedrijf af.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 26 juli 2014. Vanuit Kiev gaat u met de bus, via Warschau (Polen), naar België waar u de volgende dag aankomt en op 5 augustus 2014 een asielaanvraag indient.

Tijdens uw verblijf in België hoort u van uw zus dat uw vijand (met ondertussen een goede functie in Luhansk) haar over u aansprak en vroeg wanneer u terug zou zijn in Luhansk.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw origineel Oekraïens internationaal paspoort, uw origineel Oekraïens intern paspoort, een origineel busticket, een uittreksel van de website van uw bedrijf, een kopie van een medisch attest en vier originele röntgenfoto's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Luhansk oblast, meer bepaald de stad Luhansk, waar u vreest (opnieuw) problemen te zullen krijgen met de persoon uit uw kennissenkring die u bij zijn bende wou rekruteren en fel gekant was tegen uw positieve houding over de Maidan-protesten in Kiev (CGVS p. 10 e.v.).

Wat deze vrees betreft, dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde feiten aannemelijk te maken.

Zo zijn er een aantal anomalieën te vinden over verschillende aspecten van uw asielrelaas. U verklaarde aanvankelijk dat uw vervolger u nog voor de aanval op 9 februari 2014 vroeg om met zijn bende mee te doen (CGVS p. 11), terwijl u later expliciet aangeeft dat hij u pas na het incident op 9 februari 2014 probeerde te ronselen voor zijn bende (volgens u veroordeelde hij voor de aanval enkel de gebeurtenissen op Maidan, meer niet, en benaderde hij u pas na de aanval in verband met zijn bende) (CGVS p. 12). U verklaart ook dat hij u nog bedreigde toen u de laatste keer in Kiev was (ten tijde van uw vertrek, zijnde een maand van 26 juni tot 26 juli 2014) (CGVS p. 12), maar later zegt u dat hij u nog wel lastigviel op uw laatste avond in Luhansk maar dat u hem daarna niet meer gehoord heeft (CGVS p. 14). De hier vermelde verklaringen zijn echter tegenstrijdig. Uw gedrag blijkt ook op verschillende punten onlogisch en weinig aannemelijk. Zo liet u na om uw vermoedens te verifiëren dat uw vijand achter de aanval aan uw appartement zat wegens uw Maidan-sympathie – de persoon die u verdacht kende u nochtans al jaren en was zelfs een vriend van u (CGVS p. 11 & p. 12). U geeft ook aan dat de angst voor en de druk van uw vijand u er uiteindelijk toe aanzetten om Luhansk te verlaten (eerst naar Kiev waar u een maand verbleef om uw vertrek uit het land voor te bereiden en dan van daar naar België) (CGVS p. 9-10, p. 15). In dit opzicht is het bijzonder vreemd dat u uw vijand zelf op de hoogte bracht dat u naar Kiev ging – u vond het naar eigen zeggen verstandig om hem dat te zeggen (CGVS p. 14). Later voegt u toe dat uw vijand weet dat u nu in België bent; u laat uitschijnen dat dat via een gemeenschappelijke kennis uit Luhansk was die nu in Kiev woont. U heeft evenwel nagelaten om bij deze kennis na te gaan of het effectief via hem was dat uw huidige verblijfplaats aan uw vijand geopenbaard werd omdat u daar naar eigen zeggen het nut niet van inziet (CGVS p. 18-19). Het hier vermelde opvallende en onlogische gedrag dat u stelt in verband met een aantal aspecten van uw asielrelaas (zonder daarvoor een verduidelijkende verklaring te hebben), is dermate opzienbarend dat het maar weinig bijdraagt tot de aannemelijkheid van de door u aangehaalde feiten. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan immers verwacht worden dat hij de nodige interesse aan de dag legt over het ontstaan en verdere verloop van zijn problemen en zich op alle mogelijke manieren aan zijn vervolger probeert te onttrekken in plaats van hem zelf op de hoogte te brengen van zijn verblijfplaatsen waardoor hij zich vrijwillig zou blootstellen aan mogelijke bijkomende vervolging vanwege deze persoon. Dit is hier niet het geval.

Verder verklaart u ook dat u naar de politie ging van de Artemovskiwijk in Luhansk om daar aangifte te doen van de aanval op u aan uw appartement op 9 februari 2014. Uw klacht werd in eerste instantie aangenomen, zegt u, maar daarna zou de politie van u verlangd hebben dat u ze weer zou intrekken (CGVS p. 10 e.v.). Toch legt u van deze aangifte of klacht tegen de aanval op uw persoon niet het minste begin van bewijs neer. Wat u wel neerlegt, is een medisch attest en röntgenfoto's van uw neus (document 5 & 6) waarmee u de aanval aan uw appartement wil staven. Hierover dient te worden benadrukt dat dergelijke medische documenten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden

waarin een persoon zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde medische stukken niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

Daarnaast valt het op dat u van de aanval op 9 februari 2014 aan uw appartement (CGVS p. 10 e.v.) niets vermeldde toen u uw asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS vragenlijst 23.09.2014 vraag 3.5). Van een asielzoeker mag evenwel verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties van aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, te meer als deze aanval in kwestie hét begin van zijn problemen betekende en deze aanval de eerste en enige keer was dat zijn fysieke integriteit aangetast werd. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, plaatst een ernstig voorbehoud bij de aannemelijkheid ervan. Bij het indienen van uw asielaanvraag legt u ook een andere versie af van uw asielrelaas dan u doet tijdens het nader gehoor op het Commissariaat-generaal. Op de DVZ had u het immers over verschillende vrienden die van u wilden dat u tegen Oekraïne zou gaan vechten; toen u dit weigerde, begonnen ze u te bedreigen (CGVS vragenlijst 23.09.2014 vraag 3.5). Op het CGVS heeft u het daarentegen expliciet over één bepaalde kennis (of 'vriend') die voor u problemen maakte en van u eiste dat u zich bij zijn bende zou voegen – deze specifieke persoon was het dan die u bedreigde. Op het CGVS verklaarde u bovendien dat de rest van uw vrienden uw mening over Maidan niet deelden, maar u zegt expliciet dat zij daar normaal op reageerden en uw mening wat dit betreft respecteerden (CGVS p. 10-11, p. 15). Dit strookt evenwel niet met uw verklaringen op de DVZ. Van een asielzoeker mag evenwel verwacht worden dat hij bij de verschillende Belgische asielinstanties gelijklopende verklaringen aflegt wat betreft het verloop van zijn asielrelaas en de meegemaakte feiten. Dit is hier niet het geval, waardoor er opnieuw vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Wat betreft de persoon in kwestie die voor u problemen veroorzaakte (naar eigen zeggen zat hij achter de aanval aan uw appartement en bedreigde hij u omdat u weigerde met zijn bende mee te heulen), weigert u ook meermaals en ostentatief om meer informatie over deze persoon te geven als u daar vragen over krijgt. Zo wil u verschillende keren niet zeggen wat zijn naam is, wat hij in het dagelijks leven doet en waar hij vandaan komt – u verklaart nochtans dat de bewuste persoon een vriend van u is die u al lang kent, van op school. U geeft ook aan dat hij ondertussen een hele goede functie heeft, maar ook dat weigert u te verduidelijken (CGVS p. 10, p. 13 & p. 18). Ook over andere personen, meer bepaald over de connecties van uw 'vriend' in het criminele milieu, weigert u meer informatie te geven (CGVS p. 12 & p. 13). Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade kan nochtans verwacht worden dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de Belgische asielinstanties en duidelijke en volledige antwoorden geeft op de vragen die hem gesteld worden (zeker als blijkt dat hij een antwoord bewust achterhoudt) om zo een correcte inschatting te kunnen maken van alle elementen van zijn asielrelaas. Door dit niet te doen, laat u niet alleen niet toe een appreciatie te maken van uw asielrelaas, uw gebrek aan medewerking ondermijnt ook volledig de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade en brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend in diskrediet. Dat u deze informatie niet wil vrijgeven omdat u verklaart bang te zijn voor represailles van de personen in kwestie (CGVS p. 13), kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging voor uw stilzwijgen aangezien alles wat u vertelt tijdens uw asielprocedure, betrouwbaar is en niet wordt doorgegeven aan derden, zoals u tijdens het gehoor meerdere keren werd duidelijk gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Wat u betreft, blijken uit uw verklaringen, vooreerst, geen motieven die een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zouden veroorzaken in de hervestigingszone.

Verder blijkt, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), dat uw regio van herkomst, die behoort tot de Donbas, geteisterd wordt door een gewapend conflict tussen pro-Russische separatisten en regeringstroepen.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Oekraïne blijkt dat het gewapend conflict in Oekraïne uiterst lokaal is en zich beperkt tot de Donbas-regio in het uiterste oosten van Oekraïne, terwijl er elders in Oekraïne geen sprake is van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er, met uitzondering van de Donbas, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat het door de Oekraïense autoriteiten gecontroleerd grondgebied toegankelijk is voor interne ontheemden uit de Donbas.

Ook al kan er niet voor alle interne ontheemden van uitgegaan worden dat een intern vluchterternatief redelijkerwijze voorhanden is, blijkt niettemin dat in de praktijk vele interne ontheemden zich elders in Oekraïne hebben gevestigd. UNHCR geeft aan dat de mogelijkheid van een intern vluchterternatief op individuele basis dient onderzocht te worden.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich elders in Oekraïne, buiten de conflictzone, vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over een sociaal netwerk beschikt in gebieden buiten de Donbas: vooral in Kiev heeft u naar eigen zeggen heel veel kennissen (vooral zakenpartners), met wie u nog steeds wekelijks contact heeft (CGVS p. 4). Een verblijf in Kiev is u bovendien niet vreemd, aangezien u daar vaak naartoe ging voor uw werk, meer bepaald om klanten voor uw bedrijf te vinden en er exposities voor uw zaak te houden – tijdens uw verblijven in Kiev verbleef u in hostels (CGVS p. 3-4, p. 5). U geeft zelf aan dat u in Kiev zou terecht kunnen, naar eigen zeggen zou u dan wel niet bij uw kennissen aankloppen maar zelf iets huren en zelf uw plan trekken, zoals u al deed toen u in Kiev was voor uw werk (CGVS p. 18). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u tot op heden nog steeds de eigenaar en zaakvoerder bent van uw eigen houten meubelbedrijf, dat al actief was in Kiev (u had er ook mensen in dienst), maar waarvan de activiteiten op dit moment evenwel stil liggen. Tot kort na uw vertrek uit uw land had u de lopende zaken van uw bedrijf wel kunnen afhandelen vanuit België en via een zakenpartner in Kiev – de contactgegevens op de website van uw bedrijf liet u ook aanpassen zodat geïnteresseerde klanten nog steeds iemand in Oekraïne zouden kunnen contacteren. U verklaart ook dat u in het geval van een terugkeer naar Kiev uw zaak opnieuw zou kunnen opnemen (CGVS p. 5-7 & p. 18). Hierop gelet lijken er geen redenen om aan te nemen waarom u – een self-made ondernemer die er persoonlijk in was geslaagd een bloeiende zaak met meerdere personeelsleden uit te bouwen – niet zou kunnen gebruik maken van een intern vestigingsalternatief. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u op dit moment over wat financiële (spaar)middelen beschikt, zij het bescheiden, die u zouden toelaten een beginperiode in uw land van herkomst te overbruggen (CGVS p. 6-7). Aanvullend dient hierbij opgemerkt te worden dat u zich in het geval van problemen op uw hervestigingsplaats (eventueel problemen met personen uit uw regio van herkomst) dient te beroepen op de plaatselijke Oekraïense autoriteiten. Uit uw verklaringen kan niet worden vastgesteld dat u daar omwille van redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt elders in Oekraïne, waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw Oekraïens intern en Oekraïens internationaal paspoort, het busticket en het uittreksel van de website van uw bedrijf, bevatten immers enkel informatie over uw identiteit, reisroute en professionele activiteiten; dit wordt door het Commissariaat-generaal evenwel niet in twijfel getrokken. Het medisch attest en de röntgenfoto's werden reeds eerder besproken (zie boven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1 en 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, meer bepaald de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde anomalieën over verschillende aspecten van het asielaanvraag van verzoekende partij, bemerkt verzoekende partij dat zij wel degelijk reeds voor het incident van 9 februari 2014 door haar vervolger gevraagd werd om met zijn bende mee te doen, doch werd zij pas na dit incident effectief bedreigd en meer onder druk gezet. Voorts werd zij zowel bedreigd in Luhansk als in Kiev. Evenwel waren de bedreigingen in Luhansk “*face-to-face*” en die in

Kiev telefonisch, hetgeen de verklaring van verzoekende partij dat zij in Kiev niet meer persoonlijk benaderd werd, verklaart. Waar verwerende partij meent dat het gedrag van verzoekende partij op verschillende punten onlogisch en weinig aannemelijk blijkt, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij aan haar vervolger meedeelde dat zij naar Kiev ging om geld te halen opdat deze geen onraad zou ruiken. Het betrof evenwel een smoes om naar Kiev te kunnen vluchten. Verder stelt verzoekende partij nog dat haar vervolger wel degelijk weet dat zij in België verblijft, daar hij op de hoogte gebracht werd door gemeenschappelijke vrienden.

2.2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet aangegeven werd dat haar vervolger haar pas na het incident op 9 februari 2014 probeerde te ronselen voor zijn bende, dat hij voor de aanval enkel de gebeurtenissen op Maidan veroordeelde, meer niet, en dat hij haar pas na de aanval benaderde in verband met zijn bende (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 12), terwijl zij aanvankelijk tijdens haar gehoor aangaf dat haar vervolger haar nog voor de aanval op 9 februari 2014 vroeg om met zijn bende mee te doen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 11). De uitleg van verzoekende partij dat zij pas na het incident effectief bedreigd en meer onder druk werd gezet, doch dat zij wel degelijk ook reeds voor het incident van 9 februari 2014 door haar vervolger gevraagd werd om met zijn bende mee te doen, overtuigt geenszins om de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren, gelet op de uitdrukkelijke ontkenning van verzoekende partij wanneer haar gevraagd werd of haar vervolger haar reeds voor de aanval op 9 februari 2014 had aangesproken over haar deelname bij zijn bende (*“Voor die aanval op 9.02, had hij u dan al aangesproken over uw deelname bij zijn bende? Nee. Toen veroordeelde hij de gebeurtenissen op Maidan, enkel dat. Hij bekritiseerde dat. Meer niet.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 12)).

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat door haar op het Commissariaat-generaal duidelijk verklaard werd dat zij haar vervolger niet meer had gehoord nadat hij haar had lastiggevallen tijdens haar laatste avond in Luhansk (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 14). Dat zij hiermee louter bedoeld zou hebben dat zij in Kiev niet meer *persoonlijk* werd benaderd, blijkt nergens uit en kan dan ook niet overtuigen om de tegenstrijdigheid met haar eerdere verklaring tijdens haar gehoor dat zij toen zij in Kiev was nog contact heeft gehad met haar vervolger, te weerleggen.

Voorts is het totaal onlogisch dat verzoekende partij, die stelt dat de angst voor en de druk van haar vijand haar er uiteindelijk toe aanzetten om Luhansk te verlaten, haar vijand zelf op de hoogte bracht dat zij naar Kiev ging. Dat zij dit zou hebben gedaan zodat deze geen onraad zou ruiken, kan maar weinig overtuigen voor het feit dat verzoekende partij de persoon waarvoor zij vreest en waarvan zij vlucht, meedeelt waar zij naartoe gaat.

Waar verzoekende partij nog bemerkt dat haar vervolger weet dat zij in België verblijft daar hij op de hoogte gebracht werd door gemeenschappelijke vrienden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij met deze opmerking op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing dat het onlogisch is dat verzoekende partij nagelaten heeft om bij haar gemeenschappelijke kennis na te gaan of het effectief via hem was dat haar huidige verblijfplaats aan haar vijand geopenbaard werd, te weerleggen of te verklaren. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij niet inziet waarom de medische attesten die zij heeft neergelegd niet volstaan als bewijs van de aanval waarvan zij het slachtoffer was, dat het niet kan dat verwerende partij enerzijds het bestaan en het belang van de documenten erkent en vervolgens weigert ermee rekening te houden en dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat in de medische attesten vermeld zou staan waardoor haar verwondingen veroorzaakt werden daar dit geenszins tot de taak van een geneesheer behoort, bemerkt de Raad evenwel dat nergens door verwerende partij gesteld wordt dat verwacht wordt dat in de medische attesten vermeld zou staan waardoor haar verwondingen veroorzaakt werden. Wel wordt door verwerende partij gemotiveerd dat de door verzoekende partij neergelegde medische stukken niet ontegensprekelijk aantonen dat zij haar verwondingen zou opgelopen hebben in de door haar aangehaalde omstandigheden. Immers zijn dergelijke medische documenten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen opliep, daar een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevinden vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De medische

attesten zijn dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te herstellen.

2.2.6.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij van de aanval op 9 februari 2014 aan haar appartement niets vermeldde toen zij haar asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij bij het indienen van haar asielaanvraag ook een andere versie aflegt van haar asielrelaas dan zij doet tijdens het nader gehoor op het Commissariaat-generaal, bemerkt verzoekende partij dat zij het incident van 9 februari 2014 niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft omdat haar meegedeeld werd dat zij kort en bondig diende te antwoorden en bovendien was zij op dat moment nog niet in het bezit van alle bewijzen. Daarnaast benadrukt verzoekende partij dat zij wordt bedreigd door één man en zijn entourage, hetgeen verklaart waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij bedreigd wordt door meerdere personen.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 10). Dit geldt des te meer voor het element dat voor verzoekende partij het begin van haar problemen betekende en bovendien de eerste en enige keer was dat haar fysieke integriteit aangetast werd. Dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding gemaakt heeft van het incident van 9 februari 2014 is dan ook onaannemelijk en kan niet verklaard worden door de uitleg van verzoekende partij dat zij kort en bondig diende te antwoorden. Immers spreekt het voor zich dat dit element tot de essentie behoort van haar asielrelaas waardoor verwacht mag worden dat zij dit zou aanhalen. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie – waaronder het incident dat het begin van haar problemen betekende en dat voor verzoekende partij de eerste en enige keer was dat haar fysieke integriteit werd aangetast – van haar asielrelaas uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat door verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk verwezen werd naar meerdere personen die haar zouden bedreigen (administratief dossier, stuk 10), terwijl zij het op het Commissariaat-generaal daarentegen steeds expliciet heeft over één bepaalde kennis die haar bedreigde (administratief dossier, stuk 4). De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij wordt bedreigd door één man “*en zijn entourage*” betreft dan ook een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij wat betreft de persoon in kwestie die voor haar problemen veroorzaakte meermaals en ostentatief weigert om meer informatie over deze persoon te geven als zij daar vragen over krijgt, en motiveert dat verzoekende partij door dit niet te doen niet alleen niet toelaat een appreciatie te maken van haar asielrelaas, maar dat haar gebrek aan medewerking ook volledig de ernst van de door haar verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ondermijnt en de geloofwaardigheid van haar verklaringen bijkomend in diskrediet brengt, stelt verzoekende partij dat zij uit angst voor represailles geen verdere details durfde geven en dat de mededeling tijdens haar gehoor dat haar verklaringen vertrouwelijk zijn niet volstond om haar te overtuigen. Evenwel kon haar raadsman haar na een onderhoud overtuigen van het belang van deze

details, waarop verzoekende partij in haar verzoekschrift de naam, geboortedatum, adres en beroep van haar vervolger vermeldt.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekende partij – tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal weigerde zij meermaals en ostentatief om meer informatie over haar vervolger te geven als zij daar vragen over kreeg (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 13 en 18) – ondermijnt dan ook volledig de ernst van de door haar verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Door verwerende partij werd er in de bestreden beslissing reeds op gewezen dat de uitleg van verzoekende partij dat zij deze informatie niet wil vrijgeven omdat zij verklaart bang te zijn voor represailles van de personen in kwestie niet weerhouden kan worden als rechtvaardiging voor haar stilzwijgen aangezien alles wat zij vertelt tijdens haar asielprocedure betrouwbaar is en niet wordt doorgegeven aan derden, zoals haar tijdens het gehoor meerdere keren werd duidelijk gemaakt (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 13). Het feit dat verzoekende partij *post factum* in haar verzoekschrift alsnog de identiteitsgegevens van haar vervolger vermeldt doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal weigerde mee te werken, hetgeen de ernst van de door haar verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ondermijnt en de geloofwaardigheid van haar verklaringen bijkomend ondergraaft.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar een arrest van de Raad van State, in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij *“flagrant de motivatieplicht (schendt) door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar Oekraïne”* en dat zij nagelaten heeft de grond van de zaak te beoordelen, terwijl zij de gegronde vrees voor vervolging van verzoekende partij dient te onderzoeken, stelt de Raad echter vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan bovenstaande argumentatie niet worden bijgetreden.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te insinueren dat zij bij terugkeer naar Oekraïne problemen zal krijgen omdat zij in het buitenland een asielaanvraag heeft ingediend, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij geen enkele concrete informatie bijbrengt om haar bewering te staven.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft, waarbij als voorwaarde geldt dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

De Raad treedt verwerende partij bij in haar motivering dat verzoekende partij, die afkomstig is uit de Donbas, zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten haar regio van herkomst te vestigen waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Vooreerst blijken uit de verklaringen van verzoekende partij geen motieven die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden veroorzaken in de hervestigingszone.

Verder wijst de Raad op de motivering van verwerende partij dat, zo blijkt uit de informatie waarover zij beschikt (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 1), er in Oekraïne, met uitzondering van de Donbas, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat uit de informatie tevens blijkt dat het door de Oekraïense autoriteiten gecontroleerd grondgebied toegankelijk is voor interne ontheemden uit de Donbas. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift, verwijzend naar de landeninformatie in het administratief dossier die zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), een aantal incidenten die plaatsvonden in Kiev vermeldt, in het bijzonder het verstoren van een syndicale vergadering door manifestanten op 26 juni 2014, het gooien van stenen naar het televisiestation op 3 januari 2015 en het in brand steken van banden door betogers voor het gemeentehuis op 9 februari 2015, bemerkt de Raad dat verzoekende partij hiermee niet aantoonde dat er in Kiev een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich elders in Oekraïne, buiten de conflictzone, vestigt. Het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij weigert een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren naar het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief, waarbij zij verwijst naar de update van het UNHCR van 15 januari 2015 inzake internationale beschermingsoverwegingen met betrekking tot de ontwikkelingen in Oekraïne dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 4), kan geenszins door de Raad worden bijgetreden. Immers wordt door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd dat er wat betreft verzoekende partij geen redenen lijken te zijn waarom zij niet gebruik zou kunnen maken van een intern vestigingsalternatief, daar uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij over een sociaal netwerk beschikt in gebieden buiten de Donbas en dat zij vooral in Kiev naar eigen zeggen heel veel kennissen heeft met wie zij nog steeds wekelijks contact heeft, dat een verblijf in Kiev verzoekende partij niet vreemd is, dat verzoekende partij tot op heden nog steeds de eigenaar en zaakvoerder is van haar eigen hout- en meubelbedrijf, waarbij zij verklaarde dat zij in het geval van een terugkeer naar Kiev haar zaak opnieuw zou kunnen opnemen, en voorts blijkt dat zij op dit moment over wat financiële (spaar)middelen beschikt, zij het bescheiden, die haar zouden toelaten een beginperiode in haar land van herkomst te overbruggen. In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen overtuigende elementen aan die deze motivering van verwerende partij in een ander daglicht stellen. Waar verzoekende partij oppert dat haar zakenpartners bezwaarlijk als een sociaal netwerk kunnen worden beschouwd, bemerkt de Raad dat verzoekende partij verklaarde dat zij elders in Oekraïne nog *“heel veel kennissen”* heeft, vooral in Kiev. Weliswaar zijn dit vooral zakenpartners, doch heeft verzoekende

partij hier nog wekelijks contact mee (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 4-5). Verzoekende partij beschikt dan ook wel degelijk over een sociaal netwerk in gebieden buiten de Donbas. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij telkens slechts een aantal dagen in Kiev verbleef en dit in hotels, waarbij zij benadrukt dat zij in Kiev geen onderkomen heeft, bemerkt de Raad evenwel dat door verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf werd aangegeven dat zij in Kiev zou terechtkunnen, dat zij dan wel niet bij haar kennissen zou aankloppen, maar zelf iets zou huren en zelf haar plan zou trekken, zoals zij al deed toen zij in Kiev was voor haar werk (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 18). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij zeer duidelijk heeft verklaard dat zij haar activiteiten in Kiev heeft stopgezet, wijst de Raad echter op de verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij in het geval van een terugkeer naar Kiev haar zaak opnieuw zou kunnen opnemen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 5-7 en 18). Voorts betoogt verzoekende partij nog dat het flagrant onwaar is dat zij over financiële (spaar)middelen zou beschikken en stelt dat het tegendeel blijkt uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad stelt evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor blijkt dat zij wel degelijk over wat financiële (spaar)middelen beschikt, weliswaar bescheiden, die haar zouden toelaten een beginperiode in haar land van herkomst te overbruggen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2015, p. 7). De Raad besluit dan ook dat er mag worden aangenomen dat verzoekende partij in staat is om buiten haar regio van herkomst een menswaardig bestaan uit te bouwen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT